

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J.K.

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...)

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie VI S (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 8 października 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła przekazana przez Sąd Apelacyjny w (...) skarga J.K. (dalej: „Skarżący”) na przewlekłość postępowania. Skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie zaistnienia przewlekłości postępowania w sprawie VI S [...];
2. wydanie zalecenia wydania rozstrzygnięcia w ciągu 7 dni;
3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącego kwoty 4.400,00 zł;
4. zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Pismo Skarżącego dotknięte jest szeregiem braków formalnych, które uzasadniają jego odrzucenie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wnosząc skargę na przewlekłość Skarżący działał osobiście, tj. bez pomocy zawodowego pełnomocnika. Tymczasem w świetle art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (tzw. przymus adwokacko-radcowski). Konieczność posiadania zawodowego pełnomocnika stosuje się także do rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy skargi na przewlekłość postępowania uregulowanej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2004, nr 179, poz. 1843 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość). Skarga sporządzona przez samą stronę, pozbawioną zdolności postulacyjnej, jest niedopuszczalna z mocy prawa i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2019 r., I NSP 36/19 oraz z 2 października 2019 r., I NSP 103/19).

Ponadto należy wskazać, że skarga na przewlekłość jest niedopuszczalna także z innego powodu. Dotyczy ona bowiem postępowania w przedmiocie skargi na przewlekłość. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, których może dotyczyć skarga o stwierdzenie przewlekłości w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2011 r., KSP11/11 oraz z 29 listopada 2019 r., I NSP 39/18). Tym samym przepis art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość nie przewiduje możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w przypadku postępowań, które same dotyczą skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Na marginesie należy zaznaczyć, że w niniejszej sprawie Skarżący nie uczynił zadość wymogowi wynikającemu z art. 17 ust. 1 ustawy o skardze

na przewlekłość, zgodnie z którym skarga podlega stałej opłacie w wysokości 200 złotych.

Ze względu na powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

as